

การศึกษาเพื่อความหวัง

บาทหลวงจรัส ทองปิยะภูมิ
จิตตาธิการสภาการศึกษาคาทอลิก

เรียบเรียงจาก

*What Makes Education Catholic:
Spiritual Formation, 2021*
THOMAS H. GROOME

ความหวังที่เสริมพลัง

แม้ว่าเราอาจไม่ได้ใส่ใจเรื่องนี้บ่อยนัก แต่หนึ่งในหน้าที่สำคัญที่สุดของการศึกษาคือการมอบความหวังให้กับชีวิตของผู้คนในโลกนี้ พ่อแม่ส่งลูกไปโรงเรียน เยาวชนและผู้ใหญ่มาเรียนด้วยความหวังว่าพวกเขาจะได้เป็นบางสิ่งบางอย่างที่มากกว่าตัวตนในปัจจุบันของพวกเขา โดยทั่วไปแล้ว ผู้คนมองว่าการศึกษาคือหนทางที่เปิดโอกาสและความเป็นไปได้ที่พวกเขาอาจไม่มี หากไม่ได้รับการศึกษา ความหวังที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่การศึกษาจะมอบให้กับผู้คน คือการช่วยให้พวกเขากลายเป็นมนุษย์ที่มีชีวิตชีวาอย่างเต็มเปี่ยม พร้อมทั้งจะสร้างชีวิตที่ดี มีคุณค่าต่อสังคม และมีส่วนร่วมต่อความดีส่วนรวมของทุกคน

ในแง่หนึ่ง ความหวังที่มาจากการศึกษาเรียกร้องให้ผู้เรียนต้องมีความรับผิดชอบและมีบทบาทของตนเอง (เช่น การมีความตั้งใจศึกษาเล่าเรียน) มิฉะนั้นแล้ว ความหวังก็จะเป็นเพียงแต่ความเพ้อฝันที่อาจนำไปสู่ความผิดหวัง อย่างไรก็ตาม หากความหวังขึ้นอยู่กับตัวเราเองและความพยายามส่วนตัวเพียงอย่างเดียว มันอาจกลายเป็นภาระที่กดดันมากกว่าการเป็นพลังขับเคลื่อน เจือปนของมนุษย์เรานั้นต้องการแหล่งของ

ความหวังที่มาจากพระคุณที่ประทานให้แก่เรา เป็นของขวัญที่อยู่เหนือความสามารถของเราเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเวลาที่ยากลำบาก

นั่นหมายความว่า ความหวังที่สามารถดำรงอยู่ได้นั้นจำเป็นต้องมีรากฐานอยู่บนความเชื่อ—ซึ่งเป็นการเชื่อที่สร้างแรงบันดาลใจและคำจูนความพยายามที่ดีที่สุดของผู้คน—และในขณะที่เดียวกันก็มอบความรู้สึกว่าได้รับของประทานจากสิ่งที่อยู่นอกเหนือจากตัวเราเอง **ศาสนาสำคัญของโลกทั้งหลายล้วนเป็นระบบแห่งศรัทธาที่บันดาลความหวัง** และทำให้ความหวังนั้นมีผลในทางปฏิบัติ ขอเชิญให้เราพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างศรัทธากับความหวัง โดยยังคงตระหนักถึงคุณธรรมสำคัญอีกประการหนึ่ง คือความรัก ซึ่งไหลเวียนกลับไปกลับมาระหว่างสองคุณธรรมแรก และกอรปกันเป็นศรัทธาที่มีชีวิต

แม้ว่าศาสนาแต่ละศาสนาจะมีเหตุผลของความหวังที่แตกต่างกัน แต่ผู้สอนจากศาสนาอื่นๆ ต่างก็ใช้ทรัพยากรทางจิตวิญญาณของตนเอง ณ ที่นี้ เราจะนำเสนอรากฐานของความหวังในมุมมองของคริสต์ศาสนา และกระตุ้นให้ทุกคนพิจารณาว่าความหวังของตนเอง—ไม่ว่าจะมีรากฐานจากสิ่งใด—สามารถหล่อเลี้ยงและสร้างการศึกษาที่ยึดโยงความเป็นมนุษย์ได้อย่างไร

มีข้อความเชื่อในคริสต์ศาสนาหลายประการที่บันดาลความหวัง เช่น “พระเจ้าคือความรัก” (1 ยอห์น 4:8) “พระเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” (ลูกา 1:54-55) และพระสัญญาแห่ง “ชีวิตนิรันดร์” (บทข้าพเจ้าเชื่อ) อย่างไรก็ตาม ข้อความเชื่อสำคัญที่เป็นรากฐานและซึมซับอยู่ในความหวังคริสต์ทั้งหมดคือความเชื่อในเรื่องการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้าจากความตาย

คริสต์ศาสนาสอนว่า พระเจ้าทรงทำให้พระเยซูทรงกลับคืนพระชนม์ในวันที่สามหลังจากการถูกตรึงกางเขน นี่คือการเชื่อที่เป็นข้อตรงข้ามกับสิ่งที่ดูเหมือนจะเป็นความพ่ายแพ้ของพระเยซู—ซึ่งก็คือความตาย ด้วยการให้พระเยซูทรงกลับคืนชีพ “พระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอด” ได้ทำให้ “พระคริสต์เยซูเป็นความหวังของเรา” (1 ทิโมธี 1:1) คริสต์ศาสนาสอนว่า ธรรมล้ำลึกปัสกา—การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู—ได้ปลดปล่อย “ความไพบูลย์แห่งพระหรรษทานของพระเจ้า” เข้ามาสัมผัสประวัติศาสตร์มนุษย์ ทำให้เราได้รับพลังในการเป็นผู้ให้ความหวังทั้งในชีวิตของเราเองและต่อผู้อื่น อย่างไรก็ตาม ความเชื่อคริสต์ที่นำไปสู่ความหวังนั้นไม่ควรเป็นเพียงแค่การมองโลกในแง่ดี แบบไร้เดียงสา แต่ควรเป็นศรัทธาที่มีชีวิต—ศรัทธาที่ถูกนำไปปฏิบัติ เพื่อสานต่อความหวังของเราด้วยความช่วยเหลือจากพระหรรษทานของพระเจ้า

พิจารณาถึงนัยสำคัญของการฟื้นคืนพระชนม์ของ
พระเยซู การโอรับความหวังเช่นนี้ และการนำไป
ปฏิบัติ สามารถเป็นรากฐานทางจิตวิญญาณ
ที่ทรงพลังสำหรับงานด้านการศึกษาคาทอลิก

เราควรพิจารณาถึงนัยสำคัญของการฟื้นคืนพระชนม์ของ
พระเยซู ในฐานะหลักความเชื่อที่เป็นรากฐานแห่งความหวัง
คริสต์ การโอรับความหวังเช่นนี้ และการนำไปปฏิบัติ
สามารถเป็นรากฐานทางจิตวิญญาณที่ทรงพลังสำหรับงาน
ด้านการศึกษาคาทอลิก ความเชื่อมั่นของคริสตชนที่ว่า
พระเจ้าทรงให้พระเยซูฟื้นคืนพระชนม์ สามารถเป็นแรง
บันดาลใจให้ผู้คนจากศาสนาอื่น ๆ หวนกลับไปหาศูนย์กลาง
แห่งความหวังของตนเอง ซึ่งในแง่ของสาระ มิใช่ในแง่รายละเอียด
มีความคล้ายคลึงกับแหล่งที่มาของความหวังคริสต์
นั่นคือ พระเจ้าผู้เปี่ยมเมตตา

-
-
- แหล่งที่มาหลักของความหวังในชีวิตของคุณคืออะไร?
 - ความหวังของคุณช่วยให้คุณ “เดินต่อไป” ได้อย่างไร โดยเฉพาะเมื่อต้องเผชิญกับความท้าทายและความยากลำบาก?
 - คุณมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างความหวังกับการศึกษาอย่างไร?
 - การสอนของคุณเองเป็นการทำงานแห่งความหวังอย่างไร?
-

คำถามเกี่ยวกับการกลับคืน พระชนมชีพของพระเยซู

ชุมชนคริสตชนยุคแรกมีความเชื่อมั่นอย่างแน่วแน่ว่า “พระเจ้าได้ทรงให้พระเยซูทรงคืนพระชนม์จากความตาย” (กิจการ 13:30) นอกจากนี้ พวกเขาเชื่อว่าโดยการกลับคืนพระชนมชีพนั้น พระเจ้าได้ทรงยืนยันถึงพระเทพภาพของพระเยซู ดังที่เปาโลเขียนไว้ว่า “พระเยซูทรงได้รับการประกาศว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า...โดยการกลับคืนพระชนมชีพจากความตาย” (โรม 1:4) แล้วเหล่าสาวกกลุ่มแรกเหล่านั้นก็มีความเชื่อมั่นเช่นกันว่า การสิ้นพระชนม์และการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูได้เปลี่ยนแปลงการรับรู้ถึงการบังเกิดขึ้นของพระอาณาจักรของพระเจ้าโดยสิ้นเชิง เพราะสิ่งที่พระองค์ได้ทรงมีชีวิตอยู่เพื่อ และได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อ “พระเจ้าทรงให้พระเยซูผู้นี้เป็นขึ้น” (กิจการ 2:32) และเราจึงสามารถ “ชื่นชมยินดีในความหวัง” ได้ (โรม 12:12)

การที่พระเยซูทรงกลับคืนพระชนม์จากความตายสู่ชีวิตใหม่เป็นสิ่งที่ประกันความหวังอันยั่งยืนว่าในที่สุดแล้ว ความดีจะชนะความชั่ว ความรักจะชนะความเกลียด ความยุติธรรมจะชนะความอยุติธรรม สันติภาพจะชนะความรุนแรง การยอมรับ

จะชนะการเลือกปฏิบัติ และอื่น ๆ อีกมากมาย และมนุษย์ทุกคนสามารถเริ่ม “ดำเนินชีวิตใหม่” ได้ (โรม 6:4) เพราะว่า “พระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูองค์เจ้านายทรงคืนพระชนม์ ก็จะทำให้พวกเรากลับคืนชีวิตด้วย” (2 โครินธ์ 4:14) — โดยที่มนุษยชาติทั้งหมดจะได้รับการยกขึ้นพร้อมกับการฟื้นคืนของพระเยซู และเพราะการกลับคืนพระชนม์ชีพของพระเยซู แม้แต่ความตายก็ยังมี “พิษสง” (1 โครินธ์ 15:55) ต่อเรา อีกต่อไปแน่นอนว่าเราทุกคนจะต้องตาย แต่ก็แน่นอนเช่นกันว่า “ทุกคนจะได้รับชีวิต” (1 โครินธ์ 15:22) ในกาลนิรันดร์ของพระเจ้า โดยที่การกลับไปหาพระเจ้าเป็นเส้นขอบฟ้าสุดท้ายแห่งความหวังของมนุษย์ทุกคน

เพื่อไม่ให้เกิดการกลับคืนพระชนม์ชีพของพระเยซูและความหวังสำหรับทุกคนถูกมองว่าเป็นเพียงความเพ้อฝัน ขอให้เราลองไตร่ตรองสั้น ๆ ถึงเหตุผลที่ทำให้คริสตชนเชื่อมั่นในสัญลักษณ์กลางของความเชื่อนี้ ซึ่งจะชี้ให้เห็นว่าพวกเขาและผู้ร่วมทางคนอื่น ๆ อาจโอบรับความหวังที่สัญลักษณ์นี้แสดงออกมาเพื่อการศึกษาคาทอลิกได้อย่างไร

คำถามพื้นฐานสี่ข้อเกี่ยวกับความเชื่อที่คริสตชนมีต่อความหวังก็คือ **การคืนพระชนม์คืออะไร? น่าเชื่อถือหรือไม่? สัญญาอะไรไว้? และทำงานอย่างไร?** — โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการศึกษา

ขอให้คำตอบเหล่านี้จุดประกายให้**ครูผู้สอนที่เป็นคริสตชน**มีใจ
โอบรับความหวังที่สะท้อนอยู่ในการกลับคืนพระชนมชีพของ
พระเยซู และให้ความเชื่อฝ่ายจิตวิญญาณนี้ซึมซาบเข้าสู่
กระแสเรียกของตน สำหรับ**ครูผู้สอนผู้ถือศาสนาอื่น** ขอให้
ความเชื่อของคริสตชนนี้เป็นแรงบันดาลใจให้พวกเขาขุดค้น
แหล่งความหวัง จากทรัพยากรฝ่ายจิตวิญญาณของตนเอง ให้
ดังก้องออกมาเช่นกัน เพราะเป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่ครูผู้สอนใน
โรงเรียนคาทอลิกทุกคนจะต้องสอนเพื่อความหวัง—ความหวัง
เพื่อมนุษย์และเพื่อโลกของเรา—และให้นักเรียนของเรานำ
ความเชื่อที่มีชีวิตไปใช้จริงในฐานะผู้เป็นพลังแห่งความหวัง
สำหรับทุกคน

การคืนพระชนมชีพคืออะไร?

ก่อนอื่น ต้องกล่าวไว้ว่า คริสตชนตระหนักดีว่าสิ่งนี้เป็นธรรม
ล้ำลึก เป็นความลึกลับอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า และอยู่เหนือ
ประสบการณ์หรือความเข้าใจของมนุษย์อย่างแท้จริง พระ
คัมภีร์ไม่ได้บรรยายว่าการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซู
เป็นเพียงการฟื้นชีวิตของกายทางโลกของพระองค์เหมือนกับ
ว่าพระองค์กลับมาใช้ชีวิตประจำวันอีกครั้ง และก็ไม่ได้เป็นการ
ฟื้นวิญญาณกลับเข้าสู่ร่างเดิม หรือการกลับชาติมาเกิดในร่าง
ใหม่ แต่อย่างไรก็ตาม คริสตชนก็เชื่ออย่างมั่นคงว่าการคืนพระ
ชนมชีพนี้เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงกับกายทางโลกของพระ
เยซู

ในแง่หนึ่ง พระวรสารเล่าว่าพระเยซูผู้กลับคืนพระชนม์สามารถเสวยอาหารเข้าร่วมกับบรรดาศิษย์ได้ (ดู ยอห์น 21:1-14) และเชิญ “โธมัสผู้สงสัย” ให้เอามือแตะที่บาดแผลบนพระกายของพระองค์ที่เกิดจากการตรึงกางเขน (ดู ยอห์น 20:24-29) แต่ในอีกแง่หนึ่ง พระคริสต์ผู้ทรงกลับคืนพระชนม์ก็สามารถผ่านประตูที่ปิดล็อกอยู่ได้ (ดู ยอห์น 20:19) และปรากฏพระองค์แก่ศิษย์เมื่อใดก็ตามที่ทรงประสงค์ ดังนั้นแม้ว่าพระกายทางโลกของพระเยซูไม่ได้ถูกทิ้งไว้ให้เน่าเปื่อย—เพราะพบว่าหลุมฝังพระศพว่างเปล่า—แต่พระกายแห่งการกลับคืนพระชนม์ซึ่งเป็นของภพฝ่ายพระเจ้า ซึ่งมนุษย์เรายังไม่เคยมีประสบการณ์ด้วยตนเอง

แล้วเกิดอะไรขึ้น? มาระโกเล่าว่า “เมื่อวันสะบาโตผ่านพ้นไป มารีย์ชาวมักดาลา มารีย์มารดาของยากอบ และชาโลเม ได้นำเครื่องหอมไปยังหลุมศพของพระเยซูเพื่อเจิมพระศพ” (ขณะนั้นเป็นวันที่สามนับจากการตรึงกางเขน) พวกเธอกำลังกังวลว่า “ใครจะกลิ้งหินออกจากปากหลุมให้เราได้” แต่เมื่อไปถึง “ก็เห็นว่าหินก้อนใหญ่นั้นได้ถูกกลิ้งออกไปแล้ว” ภายในหลุมศพ “พวกเธอเห็นชายหนุ่มคนหนึ่งสวมเสื้อคลุมสีขาว” และ “พวกเธอก็ตกใจ”(มาระโก 16:1-5)

เขาพูดกับพวกเธอว่า “อย่าตกใจไปเลย ท่านทั้งหลายกำลังมองหาพระเยซูชาวนาซาเร็ธผู้ถูกตรึงกางเขน พระองค์ได้ทรงกลับคืนพระชนมชีพแล้ว” เขายังกล่าวอีกว่า “จงไปบอกสาวกของพระองค์และเปโตรว่า พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีนำหน้าท่านทั้งหลาย ที่นั่นท่านจะได้เห็นพระองค์ เหมือนที่พระองค์ได้ตรัสไว้กับพวกท่านแล้ว” เราเห็นเนื้อหาสามตอนเกี่ยวกับการกลับคืนพระชนมชีพ ตอนแรกกล่าวอย่างชัดเจนว่าพระเยซูทรงคืนพระชนม์ในวันต้นสัปดาห์ และ “ทรงปรากฏแก่มารีย์ชาวมัคดาลาก่อน” (มาระโก 16:9) นางไปแจ้งข่าวให้สาวกคนอื่น ๆ ทราบว่า “พระเยซูทรงพระชนม์อยู่ และนางได้เห็นพระองค์แล้ว” แต่ “พวกเขาไม่เชื่อ” (มาระโก 16:10–11) ตอนที่สองกล่าวว่าพระเยซูได้ปรากฏพระองค์แก่สาวกสองคนขณะเดินทางในชนบท “พวกเขากลับไปแจ้งข่าวให้คนอื่นฟัง แต่คนเหล่านั้นก็ไม่เชื่ออีกเช่นกัน” (มาระโก 16:13) ตอนสุดท้าย มาระโกเล่าว่าพระเยซูผู้ทรงกลับคืนพระชนม์ “ได้ทรงปรากฏแก่สาวกลีบเอดคน” และ “ทรงดำหนิพวกเขาในเรื่องความไม่เชื่อและใจแข็ง เพราะพวกเขาไม่เชื่อคนอื่น (เช่น บรรดาหญิงเหล่านั้น) ที่เห็นพระองค์หลังจากพระองค์ทรงคืนพระชนม์” แล้วพระองค์ก็ประทานพันธกิจแก่พวกเขาว่า “จงออกไปทั่วโลกและประกาศข่าวดีแก่ทุกสิ่งทีพระเจ้าทรงสร้าง” (มาระโก 16:14–15)

พระวรสารอีกสามเล่มสะท้อนข้อความของมาระโกอยู่มาก แต่ก็เพิ่มเติมเรื่องราวของตนเองเกี่ยวกับการที่สาวกได้พบกับพระเยซูผู้กลับคืนพระชนม์ พระวรสารทั้งสี่เล่มต่างก็ยืนยันอย่างชัดเจนว่าพระเยซูทรงคืนพระชนม์จากความตาย และทรงปรากฏพระองค์ให้สาวกเห็นหลายครั้ง เริ่มต้นจากมารีย์ชาวแมกดาลาและสตรีอื่น ๆ และที่จริงแล้ว เปาโล ในจดหมายถึงชาวโครินธ์ฉบับที่หนึ่ง ซึ่งเขียนขึ้นตั้งแต่ปี ค.ศ. 53 (ก่อนที่พระวรสารทั้งสี่เล่มจะถูกเขียนเสียอีก) ได้กล่าวว่า พระเยซู “ได้ทรงปรากฏแก่บรรดาศิษย์มากกว่าห้าร้อยคนในเวลาเดียวกัน ซึ่งส่วนใหญ่ยังมีชีวิตอยู่ แม้ว่าบางคนจะล่วงลับไปแล้ว” (1 โครินธ์ 15:6)

น่าเชื่อถือหรือไม่?

ลองจินตนาการสักครู่ว่า การกลับคืนพระชนม์ชีพของพระเยซูเป็นเพียงเรื่องที่แต่งขึ้น ดังที่บางคนกล่าวหามาตั้งแต่แรก (ดู มัทธิว 28:11–15) หรือเป็นเพียงความหวังลม ๆ แล้ง ๆ ของบรรดาศิษย์ที่อาลัยพระองค์ หากเป็นเช่นนั้นจริง ก็คงต้องมีการสมรู้ร่วมคิดอย่างใหญ่หลวง และการหลอกตัวเองอย่างลึกซึ้งของผู้คนจำนวนมาก ซึ่งหลายคนในนั้นต้องเผชิญกับการเบียดเบียน และถึงขั้นยอมพลีชีพเป็นพยานถึงการกลับคืนพระชนม์ชีพของพระเยซู (ดู กิจการ 7:54–8:3; 9:1–2) เมื่อพิจารณาว่าแผนลวงเช่นนี้ไม่น่าเป็นไปได้อย่างยิ่ง เราสามารถพิจารณาสามเหตุผลสำคัญที่ช่วยยืนยันว่าการกลับคืนพระชนม์ชีพของพระเยซูนั้นน่าเชื่อถือ

ประการแรก ไม่ใช่ว่าบรรดาศิษย์ร่วมกันถูกรื้อฟื้น หรือเป็นคนหลงเชื่อง่าย เพราะจากข้อความในวรสารมาระโกที่กล่าวถึงก่อนหน้านี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ศิษย์ของพระเยซูไม่ได้คาดหวังเลยว่าพระองค์จะทรงกลับคืนพระชนมชีพ และยังลังเลที่จะเชื่อแม้เมื่อได้ยินข่าวเรื่องนี้ ความสงสัยและความลังเลในใจยังปรากฏในวรสารอีกสามเล่มด้วย เช่นในลูกา เมื่อบรรดาสตรีเล่าข่าวให้ศิษย์ชายฟัง พวกเขากลับเห็นว่า **“เป็นเรื่องไร้สาระ และไม่เชื่อคำของพวกนาง”** (ลูกา 24:11) ต่อมาเมื่อลูกาเล่าเหตุการณ์ที่พระคริสต์ผู้ทรงกลับคืนพระชนม์ปรากฏพระองค์แก่ศิษย์ ก็กล่าวว่า **“พวกเขาตกใจกลัว และคิดว่าเห็นผี”** (ลูกา 24:37) เห็นได้ชัดว่านี่ไม่ใช่กลุ่มคนที่หลงเชื่อง่าย

ประการที่สอง ศิษย์คนหนึ่งที่เคย **“ละทิ้งพระเยซูและหลบหนี”** (มาระโก 14:50) ไม่นานก็กลายเป็นพยานที่กล้าหาญต่อพระวรสารและการกลับคืนพระชนมชีพของพระองค์ มาระโกบันทึกว่า **“พวกเขาออกไปประกาศข่าวดีทั่วทุกแห่ง และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงร่วมงานกับพวกเขา และทรงยืนยันพระวาจาด้วยเครื่องหมายอัศจรรย์ที่ตามมา”** (มาระโก 16:20) ทั้งนี้เพราะว่า **“พระเยซูได้ทรงแสดงพระองค์ให้พวกเขาเห็นพร้อมด้วยหลักฐานอันแน่ชัดหลายประการ และทรงสำแดงพระองค์เป็นเวลาสี่สิบวัน และตรัสถึงพระอาณาจักรของพระเจ้า”** (กิจการ 1:3) ภายหลัง เปโตรผู้เคยปฏิเสธว่าไม่รู้จักพระเยซูเลย

(ดู มาระโก 14:66–72) ก็กลับกล้าแสดงธรรมอย่างกล้าหาญ ประกาศว่า “พระเจ้าได้ทรงให้พระเยซูทรงกลับคืนพระชนม์” (กิจการ 2:24) และต่อมา “บรรดาอัครสาวกก็ได้เป็นพยานถึงการกลับคืนพระชนม์ชีพของพระเยซูเจ้าอย่างมีฤทธิ์เดช” (กิจการ 4:33)

ประการที่สาม และอาจน่าเชื่อถือที่สุด หากเรื่องการกลับคืนพระชนม์ชีพเป็นเรื่องที่แท้จริง ก็ไม่มีทางเลยที่ในบริบทสังคมชายเป็นใหญ่เช่นนั้น จะมีผู้หญิงเป็นพยานเอกในเรื่องสำคัญเช่นนี้ พระวรสารทั้งสี่เล่มล้วนยืนยันว่าศิษย์หญิงเป็นผู้ที่ได้เห็นพระเยซูก่อน เชื่อก่อน และเป็นพยานก่อน

เหตุการณ์ที่โดดเด่นที่สุดคือการพบกันของมารีย์ชาวมักดาลากับพระเยซูผู้กลับคืนพระชนม์ชีพ (ดู ยอห์น 20:11–18) แทนที่จะหลงเชื่อโดยง่าย มารีย์กลับเข้าใจในตอนแรกว่าเธอกำลังพูดกับคนสวน และถามว่าเขานำพระศพของพระเยซูไปไว้ที่ไหน แต่เมื่อเธอจำพระองค์ได้ และได้พูดคุยกับพระเยซูผู้ฟื้นคืนพระชนม์ “มารีย์ชาวมักดาลาไปแจ้งข่าวแก่พวกศิษย์ว่า ‘ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว’” (ยอห์น 20:18) ด้วยเหตุที่เธอเป็นผู้แรกที่ประกาศการกลับคืนพระชนม์ชีพของพระเยซู ธรรมประเพณีคริสตชนในเวลาต่อมา จึงยกย่องมารีย์ชาวมักดาลาว่าเป็น “อัครสาวกของเหล่าอัครสาวก”

ทั้งหมดนี้ช่วยเสริมความน่าเชื่อถือให้แก่ข้ออ้างของคริสตชนว่า การกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูนั้นเป็นเรื่องจริง

คราวนี้เราจึงตั้งคำถามต่อไปว่า—เหตุการณ์นี้มีความหมายอย่างไรต่อเส้นทางประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ และส่งผลต่อบทบาทของนักการศึกษาคาทอลิกอย่างไร ทั้งสำหรับผู้ที่ยึดถือในการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซู และเพื่อกระตุ้นให้ครูที่มิได้เป็นคริสตชนได้ค้นพบสัญลักษณ์แห่งความหวังจากความเชื่อนี้ในแบบของตนเอง รากฐานฝ่ายจิตวิญญาณใดที่เหตุการณ์นี้สามารถมอบให้ เพื่อเป็นแรงบันดาลใจให้นักการศึกษาคาทอลิก และภารกิจของพวกเขาในการอบรมสั่งสอนเพื่อความหวัง?

ครูผู้สอนที่เป็นคริสตชนมีใจโอบรับความหวังที่สะท้อนอยู่ในการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซู และให้ความเชื่อฝ่ายจิตวิญญาณนี้ซึมซาบเข้าสู่กระแสเรียกของตน สำหรับ**ครูผู้สอนผู้ถือศาสนาอื่น** ขอให้ความเชื่อของคริสตชนนี้เป็นแรงบันดาลใจให้พวกเขาขุดค้นแหล่งความหวัง จากทรัพยากรฝ่ายจิตวิญญาณของตนเอง

สัญญาอะไรไว้?

เมื่อกวีชาวไอริช วิลเลียม บัตเลอร์ เยตส์ กล่าวถึงปัสกาไว้ว่า “ทุกสิ่งเปลี่ยนไป เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง: ความงามอันน่าพรันพริ้งถือกำเนิดขึ้น” เขาหมายถึงอะไร? สำหรับเยตส์ ผู้สะท้อนถึงการลุกฮือของชาวไอริชในปี 1916 และสำหรับความเชื่อของคริสตชนทั้งมวล ปัสกาได้เปลี่ยนแปลงทุกสิ่งอย่างสิ้นเชิง เป็นจุดเปลี่ยนของประวัติศาสตร์มนุษยชาติที่หันเข้าสู่พระอาณาจักรของพระเจ้า คำว่า “ความงามอันน่าพรันพริ้ง” (เยตส์ใช้คำว่า “น่าพรันพริ้ง” ในความหมายของคำว่า “น่าพิศวง”) ได้กลายเป็นคำท้าทายสำหรับคริสตชนตั้งแต่นั้นมา ที่พวกเขาเริ่มเชื่อว่าพระเจ้าทรงให้พระเยซูทรงกลับคืนพระชนม์จากความตาย สู่วิถีชีวิตใหม่ในเช้าวันปัสกาเมื่อกว่าสองพันปีก่อน

ความท้าทายของศิษย์รุ่นแรกคือการทำความเข้าใจความย้อนแย้งของการสิ้นพระชนม์อย่างน่าสะพรึงกลัวของพระเยซู กับการกลับฟื้นขึ้นมาอย่างน่าอัศจรรย์โดยฤทธานุภาพของพระเจ้า พวกเขาจึงถามว่า—*ทำไมจึงเกิดเหตุการณ์นี้ขึ้น? และมีเป้าหมายเพื่อใคร?* คำตอบต่อคำถามนี้คือรากฐานฝ่ายจิตวิญญาณซึ่งนักการศึกษาคาทอลิกสามารถนำไปปฏิบัติใช้ในการอบรมสั่งสอน

นักบุญเปาโล ผู้เป็นนักตีความการกลับคืนพระชนม์ชีพของพระเยซูที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ได้เริ่มตอบคำถามนี้ไว้ด้วยภาพเปรียบเทียบต่าง ๆ

มากมาย แม้แต่สภาพจะเน้นจุดต่างกัน แต่แก่นเดียวกันคือ ความตายและการกลับฟื้นของพระเยซูได้มอบความหวังแก่ทุกคน และต่อสรรพสิ่งทั้งมวลในโลกเสมอมา

หนึ่งในภาพเปรียบสำคัญของเปาโล คือการที่พระเจ้าทรงปลดปล่อยมนุษย์ทั้งมวลให้เป็นไท: เป็น**อิสระจาก**บาปส่วนตัว เป็น**อิสระในการ**ต่อต้านโครงสร้างสังคมที่ไม่เป็นธรรม และ**เป็นอิสระเพื่อ**เจริญเติบโตสู่ความเป็นมนุษย์และสังคมที่ดีที่สุด เปาโลเขียนอย่างมั่นใจถึงชาวโรมว่า “พระจิตแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ได้ปลดปล่อยท่านให้พ้นจาก**กรรมบัญญัติแห่งบาปและความตาย**” (รม 8:2) เพราะการสิ้นพระชนม์และการกลับคืนพระชนม์ของพระเยซู ทุกคนจึงสามารถเข้าสู่ “**เสรีภาพอันรุ่งโรจน์ของบุตรของพระเจ้า**” (รม 8:21) เปาโลย้ำว่า “เพื่อเสรีภาพนั้นเองที่**พระคริสต์ทรงปลดปล่อยเราเป็นไท** ดังนั้นจงยืนหยัดมั่นคง และอย่ากลับไปแบกแอกแห่ง**ความเป็นทาสอีก**” (กาลาเทีย 5:1) แทนที่จะยอมตกเป็นทาสของบาปส่วนตัวหรือระบบสังคมที่กดขี่ พระคริสต์ผู้ฟื้นคืนพระชนม์ทรงประทานพลังให้คริสตชนลุกขึ้นยืนหยัดเพื่อเสรีภาพในทุกระดับ **การศึกษาคาทอลิกจึงควรสะท้อนความหวังแห่งเสรีภาพนี้ต่อศิษย์** ส่งเสริมให้พวกเขาเป็น**ผู้ร่วมมือกับพระเจ้าในการไถ่กู้โลกผ่าน**การดำเนินชีวิตของตนเอง

ข้อความคลาสสิกอีกตอนคือ 1 โครินธ์ 15 ซึ่งเปาโลเสนอว่า การกลับคืนพระชนม์ของพระเยซูเป็นการยกมนุษยชาติทั้ง

มวส—ไม่เฉพาะศิษย์คริสตชนเท่านั้น เปาโลเริ่มต้นด้วยการยืนยันว่า พระเจ้าทรงยืนยันความถูกต้องของพระเยซู และทุกสิ่งที่พระองค์ทรงดำเนินชีวิตและยอมมอบชีวิตให้ ด้วยการทรงให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย การกลับคืนพระชนมชีพจึงเป็นตราประทับของพระเจ้าในพระบุคคลของพระเยซู และเป็นความหวังของการฟื้นคืนชีวิตสำหรับเราทุกคน เพราะพระองค์ทรงมีสายสัมพันธ์กับมนุษย์ทุกคน เปาโลย้ำว่า **ความหวังนี้เป็นแก่นแท้ของความเชื่อคริสตชน** เพราะ “ถ้าไม่มีการกลับคืนชีพจากความตาย พระคริสต์ก็คงไม่ทรงกลับคืนพระชนมชีพ และถ้าพระคริสต์ไม่ทรงกลับคืนชีพ คำเทศนาของเราก็เปล่าประโยชน์ และความเชื่อของท่านก็เปล่าประโยชน์” (1 คร 15:13–14)

แต่เปาโลกลับยืนยันตรงกันข้ามว่า พระเยซูได้ทรง **“ทำลายความตายแล้ว”** (1 คร 15:26) สิ่งที่ดีุดเป็นการสูญเสียอันยิ่งใหญ่ในบั้นปลายของมนุษย์ อันได้แก่ความตายนั่น **“ได้หมดพิชสงไปแล้ว”** (1 คร 15:55) เพราะพระเจ้าได้ทรงชุบชีวิตพระเยซูขึ้นจากตาย เราจึง **“มีชัยชนะเหนือความตาย โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”** (1 คร 15:57) แม้เราจะต้องเผชิญกับความตาย แต่พระองค์ทรงเปลี่ยนมันให้กลายเป็นประตูสู่ชีวิตนิรันดร์ **การศึกษาคาทอลิกจึงควรเสนอความหวังสูงสุดนี้แก่ศิษย์** นั่นคือการดำเนินชีวิตเพื่อจุดหมายสุดท้ายคือ **การอยู่กับพระเจ้า**

เพื่อถ่ายทอดความหวังที่เกิดจากการสิ้นพระชนม์และการกลับ
ฟื้นของพระเยซู เปาโลมักใช้หลายภาพเปรียบเทียบกัน เช่น
พระเยซูผู้ฟื้นคืนพระชนม์ “ทรงเป็นปรีชาญาณจากพระเจ้า
สำหรับเรา เป็นความ**ขอบธรรม** การ**ชำระให้บริสุทธิ์** และการ
ไถ่กู้” (1 คร 1:30) พระองค์คือผู้ที่ “เราได้รับการ**ไถ่บาปและการ**
ให้อภัย” (คส 1:14) และเพื่อสรุปทุกอย่าง เปาโลกล่าวว่า “ท่าน
ทั้งหลายได้รับความ**สมบูรณ์**ในพระคริสต์แล้ว” (คส 2:10) การ
ศึกษาคาทอลิกจึงควรเปิดมุมมองสู่ “ความสมบูรณ์แห่งชีวิต”
ซึ่งพระเยซูเจ้าเคยตรัสไว้ในพระวรสารยอห์นว่า “เราได้มาเพื่อ
ให้เขาทั้งหลายมีชีวิต และมีอย่างเปี่ยมล้น” (ยอห์น 10:10)

นอกจากเปาโลแล้ว นักบุญเปโตรก็ได้กล่าวถึงผลแห่งปัสกาไว้ใน
ข้อความอันน่าประทับใจว่า: “**สาธุการแด่พระเจ้าพระบิดา**
แห่งพระเยซูคริสตเจ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ซึ่งตามพระ
เมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ได้ทรงให้เราบังเกิดใหม่สู่ความ
หวังที่มีชีวิต โดยการกลับคืนชีพของพระเยซูคริสตเจ้าจาก
ความตาย เพื่อสู่มรดกที่ไม่เสื่อมสูญ ไม่มัวหมอง และไม่เจือจาง
ซึ่งทรงสงวนไว้ในสวรรค์สำหรับท่านทั้งหลาย” (1 ปต 1:3-4)
การศึกษาที่ตั้งอยู่บนความเชื่อซึ่งมีจุดหมายเช่นนี้ ย่อมให้ความ
หวังอย่างล้นเหลือแก่ผู้เรียน

ในประวัติศาสตร์คริสตชน ได้ปรากฏภาพเปรียบสำคัญสามประการซึ่งสื่อถึงความหวังจากปัสกา ได้แก่: **ความรอด** (salvation) **การไถ่บาป** (redemption) และ **การกลายเป็นเหมือนพระเจ้า** (divinization)

ความรอด และ พระเยซูในฐานะผู้ช่วยให้รอด สื่อถึง**ความปลอดภัย** **ความสมบูรณ์** และ**การได้รับการช่วยเหลือจากภัยอันตรายหรือความเจ็บป่วย** เปาโลมักกล่าวถึง “**ความรอดในพระเยซูคริสต์เจ้า**” (2 ทธ 2:10) และเรียกพระองค์ว่า “**พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา**” (ทิตัส 1:4)

การไถ่บาป และพระเยซูในฐานะ ผู้ไถ่มนุษยชาติ ตอบสนองต่อความต้องการการให้อภัย ความเมตตา และพระพรหรรษาในการแก้ไขผลแห่งบาป เปาโลเขียนว่า “**มนุษย์ทุกคนได้รับการไถ่โดยทางพระคริสต์เยซู**” (รม 3:24) พระองค์คือผู้ไถ่บาปของเรา ทรงประทาน “**การอภัยบาปของเรา**” (อฟ 1:7) การศึกษาคาทอลิกจึงควรช่วย “ไถ่ชีวิต” ของผู้เรียน ให้เขารู้ว่าชีวิตไม่ถูกผูกไว้กับความผิดพลาดเสมอไป แต่สามารถกลับใจและเริ่มต้นใหม่ได้เสมอ ความหวังเช่นนี้ยิ่งใหญ่เพียงใด!

การกลายเป็นเหมือนพระเจ้า คือความหวังสูงสุดของมนุษย์ เพราะการสิ้นพระชนม์และการกลับคืนพระชนม์ของพระเยซู มนุษย์ทุกคนสามารถเติบโตในความคล้ายคลึงกับพระเจ้า (สอดคล้องกับ ปฐก 1:26–27) เปาโลถามชาวโครินธ์ว่า “ท่านไม่รู้หรือว่า ท่านเป็นพระวิหารของพระเจ้า และพระจิตของพระเจ้าทรงสถิตในท่าน ... พระวิหารของพระเจ้านั้นศักดิ์สิทธิ์ และท่านทั้งหลายเป็นพระวิหารนั้น” (1 คร 3:16–17) ด้วยสายสัมพันธ์ของพระเยซูกับมนุษย์ และสายสัมพันธ์ของพระองค์กับพระเจ้า ทุกคนจึงสามารถ “มีส่วนร่วมในธรรมชาติของพระเจ้า” (2 ปต 1:4) นักเทววิทยายังใหญ่อีก นักบุญอาธานาซิอุส (ค.ศ. 296–373) เคยกล่าวไว้ว่า “พระเจ้าทรงกลายเป็นมนุษย์ [ในพระเยซู] เพื่อที่มนุษย์จะได้กลายเป็นเหมือนพระเจ้ายิ่งขึ้น”

ความหวังนี้ยิ่งใหญ่อย่างเหลือเชื่อ และสามารถเป็นแรงบันดาลใจอันไม่รู้จบให้แก่ครู ในการมองเห็นศักยภาพของนักเรียน—ที่ดูเหมือนไม่มีขอบเขตเลยทีเดียว!

ความหวังทำงานอย่างไร?

ถ้อยคำเปรียบเทียบกับทรงพลังที่อธิบายสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำผ่านชีวิต ความตาย และการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซู นั้น เป็นแรงบันดาลใจอันล้าลึก ทว่าเราก็อาจสงสัยได้ว่า สิ่งเหล่านี้มีผลต่อชีวิตประจำวันของเราอย่างไร ผู้คนจะสัมผัสและดำเนินชีวิตด้วยความหวังที่ธรรมล้าลึกแห่งปัสกานี้แสดงถึงได้อย่างไร? และนักการศึกษาคาทอลิกจะสอนสิ่งเหล่านี้ได้อย่างไร? หรือว่าอุปมาและความหวังเหล่านี้เป็นเพียงจินตนาการแห่งความปรารถนา?

คำตอบโดยสรุปก็คือ ถ้อยคำเปรียบเทียบกับเหล่านี้จะกลายเป็นความจริงและเกิดผลผ่านฤทธิ์อำนาจของพระหรรษทานของพระเจ้า แม้พระหรรษทานของพระเจ้าจะทรงกระทำอยู่ในโลกมาตั้งแต่การสร้างโลก แต่ผ่านทางชีวิต ความตาย และการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซู พระหรรษทานก็ได้เพิ่มพูนมากยิ่งขึ้น ตั้งแต่นั้นมา มนุษย์ทุกคนจึงได้รับสิ่งที่เปาโลกล่าวซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าเป็น “**ความบริบูรณ์แห่งพระหรรษทาน**

ของพระเจ้า” (รม 5:17) ซึ่งพระเจ้าทรงหลังไหลให้เราอย่าง “**ล้นพ้น**” (1 ทธ 1:14) และ “**พระหรรษทานและสันติสุข**” ก็เป็นของเราด้วย “**อย่างบริบูรณ์...ในพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา**” (2 ปต 1:2)

แน่นอนว่า คำว่า **“พระหรรษทาน”** ไม่ใช่คำที่นิยามได้ง่าย แม้จะปรากฏในงานเขียนพันธสัญญาใหม่มากกว่าหนึ่งร้อยห้าสิบครั้ง แสดงให้เห็นว่าเป็นอิมที่สำคญอย่างยิ่ง พระหรรษทานคืออะไรและพระหรรษทานทำงานอย่างไร เป็นประเด็นสำคัญที่เป็นแก่นกลางของการโต้แย้งในประวัติศาสตร์คริสตศาสนา สิ่งสำคัญคือการระลึกถึงการเปิดเผยสูงสุดของพระเยซูที่ว่า **“พระเจ้าทรงเป็นความรัก”** (1 ยน 4:8) และพระองค์ทรงรักมนุษย์อย่างไม่มีเงื่อนไข (1 ยน 4:19) ยิ่งไปกว่านั้น **ความรักของพระเจ้า** ไม่ใช่แค่ความรู้สึกหวังดีจากสวรรค์อันห่างไกล แต่เป็นความรักที่**เข้าถึงและอยู่ในชีวิตของเรา**ด้วยการสนับสนุนอย่างต่อเนื่อง **ความช่วยเหลือ กำลังใจ และทุกสิ่งที่เราต้องการในการดำเนินชีวิต**ในฐานะประชากรของพระเจ้า

พระหรรษทานของพระเจ้า จึงอธิบายได้ว่า **เป็นความรักของพระเจ้าที่ทรงกระทำและมีผลจริงในชีวิตของผู้คน** เราสามารถ**รับและตอบสนองต่อพระหรรษทานของพระเจ้าได้** ก็เพราะจิตวิญญาณภายในเรานั้นเอง ซึ่งเป็นจิตวิญญาณที่ให้ชีวิตและนิยามความเป็นมนุษย์ของเรา (ดู ปฐก 2:7) และพระหรรษทานทำงานจากภายในวิญญาณของเรา ไม่ใช่ด้วยการล้มล้างเจตจำนงเสรีของเรา แต่กลับเป็นการเสริมพลังมากยิ่งขึ้น—**พระหรรษทานคือพลังที่ส่งเสริมและค้ำจุนความพยายามสูงสุดของเรา**

ในคำสอนเก่าแก่ของประเพณีปัญญาคาทอลิก มีวลีว่า “**พระ
หรรษาทำงานผ่านและเสริมธรรมชาติ**” หมายความว่า
พระเจ้าทรงกระตุ้นและเพิ่มพูนความพยายามของเราเอง แม้
พระหรรษาของพระเจ้าจะเป็นของประทานที่ “ให้เปล่า”
อย่างแท้จริง แต่ก็มาในรูปของ “ความรับผิดชอบ”
(responsibility) หรืออาจกล่าวได้ว่าเป็น “ความสามารถใน
การตอบสนอง” (response-ability) ภาพที่พระคัมภีร์ใช้อธิบาย
คือพันธสัญญาระหว่างเรากับพระเจ้า ซึ่งทั้งสองฝ่ายต้องรักษาคำมั่น
พระหรรษาของพระเจ้าทั้งส่งเสริมและคาดหวังใน
ความร่วมมือของเรา

ตามที่พันธสัญญาใหม่ระบุไว้อย่างชัดเจน พระหรรษาของ
พระเจ้านั้นเปิดกว้างสำหรับทุกคน ไม่ใช่เพียงสำหรับคริสตชน
เท่านั้น นั่นเป็นเพราะว่าการไถ่กู้ที่พระเจ้าเริ่มต้นในพระเยซูนั้น
ยังคงดำเนินต่อไปโดยพระจิตเจ้า และพระจิตเจ้านั้นเปรียบ
เสมือนสายลมที่ “**พัดไปตามที่พระองค์ทรงปรารถนา**” (ยอห์น 3:8)
สภาสังคายนาว่าติกันที่ 2 ได้สรุปธรรมเนียมเก่าแก่นับพันปีไว้
ว่า โดยผ่านมนุษยภาพของพระเยซู พระองค์ทรงเป็นหนึ่ง
เดียวกับมนุษยชาติทั้งปวง ด้วยเหตุนี้ “ไม่ใช่เฉพาะคริสตชน”
เท่านั้น แต่ “ทุกคนที่มีความปรารถนาดีในดวงใจที่พระหรรษา
ทำงานอย่างที่ไม่อาจมองเห็นได้” ก็สามารถได้รับผลจาก
“**ธรรมล้ำลึกแห่งปัสกา** ในวิถีทางที่เป็นที่รู้แก่พระเจ้าเท่านั้น”
กล่าวคือ ทุกคนสามารถได้รับพลังจากพระหรรษา

ลองสังเกตดูว่าผู้ที่ฟื้นตัวจากการติดสารเสพติดมักกล่าวถึงความท้าทายอันใหญ่หลวงที่พวกเขาต้องเผชิญ แต่ในขณะเดียวกัน พวกเขาก็มักกล่าวขอบคุณพลังที่ยิ่งใหญ่กว่า—ซึ่งก็คือพระพรพรทานของพระเจ้าที่ทำงานผ่านความพยายามของพวกเขาเอง บัดนี้ มนุษย์ทุกคนสามารถ “เข้าไปสู่พระบัลลังก์แห่งพระพรพรทานด้วยความมั่นใจเพื่อรับพระกรุณา และพบพระพรพรทานเกื้อกูลในยามที่เราต้องการ” (ฮบ 4:16) แม้แต่ในประเด็นด้านสิ่งแวดล้อม พระพรพรทานของพระเจ้ายิ่งให้ความมั่นใจว่า—ด้วยความร่วมมือของเรา—“สรรพสิ่งทั้งมวลจะได้รับการปลดปล่อยจากพันธนาการแห่งความเสื่อม และจะได้รับเสรีภาพอันรุ่งโรจน์ของบุตรของพระเจ้า” (รม 8:21)

บางทีพื้นฐานฝ่ายจิตที่เปี่ยมด้วยความหวังมากที่สุดของความเชื่อคาทอลิก และเป็นสิ่งที่ต้องประยุกต์ใช้อย่างเข้มข้นในการศึกษาคาทอลิก ก็คือการยืนยันกับนักเรียนว่า พวกเขาจะมีความช่วยเหลือจากพระพรพรทานของพระเจ้าอยู่เสมอ โดยเฉพาะในยามยากลำบาก นักเรียนสามารถพยายามด้วยสุดกำลังของตนเอง โดยมีพระพรพรทานของพระเจ้าเป็นพลังเสริมในการดำเนินชีวิตด้วยความหวัง กล่าวโดยสรุป ด้วยเหตุแห่งการสิ้นพระชนม์และกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซู และพระพรพรทานของพระเจ้าที่ธรรมล้ำลึกแห่งปัสกาได้ปลดปล่อยสู่ประวัติศาสตร์มนุษย์อย่างล้นพ้น มนุษย์ทุกคนจึงสามารถดำเนินชีวิตด้วยความหวัง ไม่ว่าสถานการณ์ใดจะเกิดขึ้น

ในฐานะนักการศึกษาคาทอลิก เราสามารถกระตุ้นให้นักเรียน
ของเรามีความมั่นใจอยู่เสมอว่า จะไม่มีความเท็จใดกลายเป็น
ความจริงได้ ไม่มีพระราชโองการอยู่ได้ ไม่มีการกดขี่ใดชนะตลอด
ไป ไม่มีความยุติธรรมใดคงอยู่ ไม่มีทาสใดเป็นนิรันดร์ ไม่มี
การเลือกปฏิบัติใดชอบธรรม ไม่มีไม้กางเขนใดหนักเกินไป ไม่มี
การเสียดสีใดเกินเยียวยา ไม่มีพฤติกรรมผิดใดที่ไม่สามารถ
เปลี่ยนแปลงได้—และรายการยังมีต่ออีกยาว นี่คือรากฐานฝ่าย
จิตของความหวังที่ตั้งอยู่บนความเชื่ออันยิ่งใหญ่สำหรับทุกคน
และเป็นสิ่งที่เหมาะสมยิ่งในการนำมาเป็นรากฐานของการ
ศึกษาคาทอลิก ขอให้เราจินตนาการว่า ความหวังเช่นนี้มีความ
หมายในทางปฏิบัติอย่างไรสำหรับนักการศึกษาคาทอลิก

- ลองนึกถึงช่วงเวลาหนึ่งที่คุณได้ประสบกับพระพรของท่านของ
พระเจ้าที่ทำงานในชีวิตของคุณ—ในแบบที่ชัดเจนและลึกซึ้ง คุณ
ได้เรียนรู้อะไรจากความทรงจำนั้นบ้าง?
- แนวคิดที่ว่าพระเจ้าทรงช่วยเหลือเราตลอดเวลาด้วยพระพร
ท่านจะยังคงหล่อเลี้ยงความหวังของคุณในปัจจุบันได้อย่างไร?
- แล้วความหวังที่คุณมีต่อศิษย์ของคุณล่ะ คุณจะนำความหวังนี้ไป
ใช้ผ่านการสอนได้อย่างไร?

สำหรับการศึกษาคาทอลิก

สิ่งนี้มีความหมายต่อหลักสูตรของโรงเรียนคาทอลิกและผู้สอนอย่างไร หากเรายอมรับความเชื่อพร้อมความหวังว่า พระพรชทานของพระเจ้าที่เปี่ยมล้นนั้นมีอยู่เสมอ และกำลังทำงานในตัวทุกคน— หากเรายอมรับรากฐานทางจิตวิญญาณที่ว่า ชีวิตในโลกนี้คือเวทีของพระพรชทานของพระเจ้าที่ทรงประทานแก่เรา เพื่อให้เราเป็นผู้ทำงานแห่งพระพรชทานในโลกนี้

การมีพระพรชทานของพระเจ้าคอยช่วยเหลือและคำจูงการกระทำของเราตลอดเวลาเป็นหนึ่งในรากฐานทางจิตวิญญาณที่ทรงพลังที่สุดของความเชื่อคาทอลิก ซึ่งการศึกษาคาทอลิกสามารถถ่ายทอดให้แก่ศิษย์ของตนได้

เรามาเริ่มจากการพิจารณาว่า ศาสนศาสตร์เรื่องพระพรชทานจะส่งเสริมการเรียนการสอนที่มาจากและเพื่อความเชื่อที่มอบความหวังให้แก่ทุกคนได้อย่างไร แล้วจึงพิจารณาถึงความเป็นไปได้และความรับผิดชอบของความหวังนั้น แม้ผู้สอนบางคนอาจไม่ได้มีความเชื่อคริสตชนหรือยึดถือศาสนาคริสต์เรื่องพระพรชทานโดยตรง แต่พวกเขาอาจได้รับแรงบันดาลใจ

จากหลักการนี้ให้หยังลึกลงไปในมรดกทางจิตวิญญาณและ
หลักธรรมของตน เพื่อค้นหาแหล่งแห่งความหวังที่สอดคล้อง
กันมาหล่อเลี้ยงการเรียนการสอนของตน

“จากความเชื่อที่มอบความหวัง”–“เพื่อความเชื่อที่มอบ ความหวัง”

อาตัยพระหรรษทานอันเปี่ยมล้นของพระเจ้าผ่านพระคริสต์ผู้
กลับคืนชีพ เราจึงต้องกล้าหาญในการให้การศึกษา “จากความ
เชื่อที่มอบความหวัง” และ “เพื่อความเชื่อที่มอบความหวัง” แม้
ในยุคหลังสมัยใหม่ที่ท้าทายเช่นนี้

ก่อนอื่น โรงเรียนหนึ่งๆ แสดงตนว่าเป็นโรงเรียนคาทอลิก ก็
ด้วยการประกาศชัดเจนถึงพันธกิจของโรงเรียนนั้น ที่จะให้การ
ศึกษา **“จาก”** และ **“เพื่อ”** มุมมองความเชื่อเฉพาะต่อชีวิต และ
เพื่อส่งเสริมแนวทางนี้ในตัวนักเรียน **โรงเรียนคาทอลิกควร**
เตรียมผู้คนให้พร้อมต่อความเป็นจริงและความท้าทายของชีวิต
ในโลกนี้ ซึ่งเป็นประเด็นทางโลก และในเวลาเดียวกันก็**ควร**
เสนอแนวทางที่มองชีวิตจากมิติแห่งจิตวิญญาณ ซึ่งสนับสนุน
ให้นักเรียนมีความเชื่อในตนเอง ในผู้อื่น และในขอบเขตสูงสุด
ของ**ความจริง** ที่ผู้มีความเชื่อเรียกว่า **“พระเจ้า”** และคริสตชน
กล่าวถึงในฐานะพระเจ้าที่ทรงเผยแสดงพระองค์เองผ่านทาง
พระเยซู ผู้ทรงรักเราอย่างไม่มีเงื่อนไข และทรงเรียกเราให้ร่วม
พันธสัญญา นำความหมาย ความช่วยเหลือ (พระหรรษทาน)
และจริยธรรมมาสู่ชีวิตของเรา

การศึกษาคาทอลิกจึงควรวางรากฐานและส่งเสริมทั้งมุมมองในแนวราบและแนวตั้งต่อชีวิต เตรียมผู้คนให้มีชีวิตที่ดีในโลกด้วยความเชื่อที่มอบความหวังต่อชีวิตของพวกเขา ทั้งในมิติที่เกิดขึ้นทันที และในมิติที่คงอยู่ถาวร แต่คำถามคือ การศึกษาที่ตั้งอยู่บนความเชื่อและสนับสนุนความหวังนั้นจะเป็นไปได้จริงในยุค หลัง-สมัยใหม่นิยม หรือไม่? ระบบการศึกษาที่มีรากฐานทางจิตวิญญาณสามารถมีประสิทธิภาพและโน้มน้าวใจได้ในยุคนี้หรือเปล่า? เราต้องเผชิญกับความท้าทายนี้ด้วยความเป็นจริง และในขณะเดียวกันก็ยังคงรักษาความหวังไว้เพื่อความเชื่อ อีกทั้งให้ความเชื่อดำรงไว้ซึ่งความหวัง

ท่าทีโดยทั่วไปของยุคสมัยใหม่คือความเชื่อว่า “การรู้แจ้ง” (enlightenment) จะทำให้ศาสนาและความเชื่อในพระเจ้าเลือนหายไปจากสังคม อีกทั้งถือว่าผู้มีการศึกษาจะมองเห็นว่าความเชื่อเป็นเพียงความเชื่อของมลายของปู่ย่าตายายในอดีต ทว่าเหตุการณ์กลับไม่เป็นไปตามนั้น ทุกวันนี้ยังคงมีประชากรราว 85 เปอร์เซ็นต์ทั่วโลก ที่ยืนยันตนว่ามีความเชื่อทางศาสนา หากเราตั้งคำถามว่า ทำไมความเชื่อจึงยังดำรงอยู่ คำตอบของคริสตชนคือ มนุษย์ทุกคนถูกสร้างขึ้นตามภาพลักษณ์และความเหมือนของพระเจ้า (ดู ปฐก 1:27) และมีชีวิตอยู่โดยลมหายใจของพระเจ้าเอง (ดู ปฐก 2:7) กล่าวอีกนัยหนึ่ง มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณโดยกำเนิด ถูกสร้างขึ้นมาให้มีชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อ

นอกจากนี้ยังมีความย้อนแย้งอยู่อย่างหนึ่ง: มุมมองที่ตั้งอยู่บนความเชื่ออาจสมเหตุสมผลยิ่งกว่ามุมมองของผู้ไม่เชื่อในพระเจ้าซึ่งอ้างว่าฟิสิกส์วิทยาศาสตร์เพียงอย่างเดียว ทำที่หลังนี้—ซึ่งเน้นเหตุผลและประจักษ์พยานเชิงประจักษ์อย่างเคร่งครัด—แม้จะสามารถตอบคำถามว่า **“อะไร”** และ **“อย่างไร”** เกี่ยวกับชีวิตในโลกได้ดี แต่กลับหลีกเลี่ยงคำถาม **“ทำไม”** อย่างมุ่งมั่น คำถาม “ทำไม” ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือ ทำไมจึงมีบางสิ่งบางอย่างอยู่ แทนที่จะไม่มีอะไรเลย? และเมื่อเราตั้งคำถามต่อไปเกี่ยวกับการออกแบบอันชาญฉลาดและระเบียบแห่งสรรพสิ่งในจักรวาล ทำไมจึงมีความงามให้เราได้สัมผัส? ทำไมมนุษย์จึงมีมโนธรรมทางจริยธรรมโดยกำเนิด? ทำไมเราจึงสามารถคิด และยังสามารถคิดถึงการคิดของเราเอง? และคำถาม “ทำไม” เหล่านี้ก็ยังดำเนินต่อไป การเผชิญกับคำถามเหล่านี้อย่างเปิดเผยอาจทำให้ทำที่ที่ตั้งอยู่บนความเชื่อคู่สมเหตุสมผลยิ่งกว่าการอธิบายอย่างมีเหตุผลเพียงลำพัง—ซึ่งไม่สามารถให้คำตอบได้เลย!

ให้เราหันมาให้ความสนใจเป็นพิเศษต่อพันธกิจของการศึกษาคาทอลิกในการ**ให้การศึกษากจากพื้นฐานของความเชื่อ** ดังที่ได้กล่าวไว้ตั้งแต่ต้น นี่คือการศึกษที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของจิตวิญญาณมากกว่าปรัชญา **รากฐานฝ่ายจิตวิญญาณนี้ควรสะท้อนถึงความเชื่อมั่นและคุณค่าหลักของความเชื่อคริสตชนทั้งหมด โดยนำมาใช้จริงตลอดทั้งหลักสูตรของโรงเรียน** แก่นกลางที่นิยามการศึกษานี้ได้ดีที่สุด ก็คือนิมิตของพระเยซูเจ้า

เกี่ยวกับพระอาณาจักรของพระเจ้า ซึ่งในตอนนี้ได้รับการเสริมกำลังด้วยความหวังจากพระพรพรทานของพระเจ้า ผ่านทางพระคริสต์ผู้ทรงกลับคืนพระชนม์ชีพ

ยิ่งไปกว่านั้น การศึกษาคาทอลิกที่ตั้งอยู่บนความเชื่อควรหยั่งรากและสะท้อนถึงประเพณีทางปัญญาของคาทอลิกที่มีประวัติยาวนานกว่าสองพันปี และพันธมิตรระหว่างความเชื่อกับเหตุผล การเปิดเผยของพระเจ้าและวิทยาศาสตร์ ความรู้และการอบรมจิตใจ ฯลฯ ตามความเหมาะสมในบริบทของการศึกษา ในทำนองเดียวกัน *การให้การศึกษาจากความเชื่อควรสะท้อนถึงเทววิทยาคาทอลิกร่วมสมัยในประเด็นที่เป็นรากฐานสำหรับการศึกษา ซึ่งรวมถึงความเข้าใจเกี่ยวกับบุคคลและชุมชน มุมมองเกี่ยวกับความหมายของชีวิต และการเน้นวิถีการรู้ที่ก่อร่างสร้างจิตวิญญาณ ตลอดจนการยอมรับความเชื่อในที่สาธารณะที่ส่งเสริมความเมตตาและความยุติธรรมสำหรับทุกคน*

ในการให้การศึกษา*เพื่อความเชื่อ* โรงเรียนคาทอลิก แม้จะยึดมั่นในจุดยืนความเชื่อคาทอลิกต่อชีวิต ก็ต้อง*ให้ความเคารพอย่างเต็มที่ต่ออัตลักษณ์ทางจิตวิญญาณเฉพาะของนักเรียนแต่ละคน* ไม่ว่าจะมั่นคงแล้วหรือยังอยู่ในระยะเริ่มต้นของการก่อร่างทางจิตวิญญาณ โรงเรียนต้องไม่บังคับเปลี่ยนความเชื่อของนักเรียนที่ไม่ใช่คาทอลิก แต่ควร*เคารพต่อประเพณีความเชื่อและการใคร่ครวญส่วนบุคคลของนักเรียนเหล่านั้น* อย่างไรก็ตาม

ก็ตาม โรงเรียนคาทอลิกก็ไม่ควรให้การศึกษาที่ปราศจากความเชื่อ เพราะนั่นจะเป็นการละเมิดพันธสัญญาที่มีต่อทั้งนักเรียนและผู้ปกครอง—และที่สำคัญที่สุดคือต่อพระเจ้า อย่างน้อยที่สุด หลักสูตรทั้งหมดของโรงเรียนคาทอลิก โดยความร่วมมือของผู้บริหารและครูทุกคน ควรให้การศึกษาให้นักเรียนบนพื้นฐานของความเชื่อสำหรับการดำเนินชีวิต ที่สำคัญ การศึกษาดังกล่าวควรทำด้วยความมั่นใจในพระหรรษทานของพระเจ้าซึ่งมอบความหวังและเสริมพลังให้แก่นักเรียนในการเป็นผู้กระทำของตนเอง ขอบฟ้าแห่งโลกุตระ ที่โรงเรียนคาทอลิกนำเสนอแก่นักเรียนไม่ควรเป็นพระเจ้าที่ไม่มีบุคลิกหรือเพิกเฉยต่อมนุษย์ในแบบเทวนิยม หรือเป็นเพียงพลังงานของจักรวาล หรือพูดง่าย ๆ คือ “พลัง” หากแต่ควรเป็น**พระเจ้าผู้เป็นพระบุคคล ผู้เปี่ยมด้วยความรักเมตตา** ดังที่พระเยซูทรงเปิดเผย ผู้ทรงรักเราอย่างมีประสิทธิภาพ และทรงกระทำการอยู่เสมอในชีวิตของเรา เพื่อเสริมพลังให้เราตอบสนองต่อพระองค์ด้วยความเชื่อ ความหวัง และความรักอย่างมีชีวิตชีวา

ความเป็นไปได้และความรับผิดชอบของความเชื่อคริสตชนเพื่อความหวัง

โปรดสังเกตว่าสองสิ่งนี้เป็นเสมือนด้านสองด้านของเหรียญเดียวกัน และเราได้กล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ไปไม่น้อยแล้ว การศึกษาที่วางใจในพระหรรษทานของพระเจ้าจะต้องเสนอความเป็นไปได้อันน่าทึ่งให้แก่นักเรียน และในขณะเดียวกัน พระหรรษทานเดียวกันนั้นก็ยังนำมาซึ่งความรับผิดชอบอันยิ่งใหญ่ด้วย

เพื่อความชัดเจน เราจะแยกทั้งสองด้านออกจากกันตรงนี้ โดยเริ่มจาก “ความเป็นไปได้” ก่อน

นักบุญอีเรเนอัส นักปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่แห่งศาสนจักรยุคแรกได้เสนอคำอธิบายอันเปี่ยมวิสัยทัศน์เกี่ยวกับพระประสงค์ของพระเจ้าที่มีต่อเราและศักยภาพของมนุษย์ คำแปลร่วมสมัยของข้อความหนึ่งของท่านกล่าวว่า “พระสิริรุ่งโรจน์ของพระเจ้าคือมนุษย์ที่มีชีวิตอย่างเปี่ยมล้น” กล่าวคือ พระประสงค์ของพระเจ้าคือให้มนุษย์ทุกคนแบ่งบานอย่างเต็มศักยภาพในชีวิตและยิ่งเราสามารถดำเนินชีวิตเช่นนี้ได้มากเท่าใด พระเจ้าก็ทรงได้รับพระสิริรุ่งโรจน์มากขึ้นเท่านั้น แทนที่จะจำกัดเรา ความเชื่อและความหวังในพระเจ้ากลับยกระดับศักยภาพของมนุษย์ให้สูงขึ้น

การศึกษาคาทอลิกซึ่งหยั่งรากอยู่ในนิมิตของพระอาณาจักรของพระเจ้าและความมั่นใจในพระหรรษทานของพระองค์ จะต้องเป็นเชื้อเพลิงแห่งความหวังเช่นนี้ให้แก่นักเรียนทุกคน เราต้องส่งเสริมให้นักเรียนสามารถพัฒนาและแสดงออก ซึ่งพร **ประทานและความสามารถ**ทั้งหมดของตน ไม่ว่าพวกเขาจะมีข้อจำกัดหรือความสามารถแตกต่างกันอย่างไร โดยมีความเชื่อมั่นว่า **ยิ่งนักเรียนสามารถพัฒนาและใช้ความสามารถ**ของตนได้มากเท่าใด พระเจ้าก็ทรงได้รับการสรรเสริญมากขึ้นเท่านั้น

ในชนบททางปัญญาคาทอลิก ราวหนึ่งพันห้าร้อยปีต่อจาก อีเรเนอัส นักบุญอิกญาซิโอแห่งโลโยลาได้ยืนยันหลักการของท่านอีกครั้งว่า *การศึกษาคาทอลิกต้องช่วยให้แต่ละคนสามารถพัฒนาไปสู่ความเป็นเลิศตามพรสวรรค์และศักยภาพเฉพาะตัวของตน*

ต่อมาในส่วนของ *“ความรับผิดชอบ”* ของเราในฐานะประชากรของพระเจ้าผู้มีความหวัง ขอให้เราพิจารณาอีกครั้งว่า แม้แต่คำว่า *grace* ในภาษาอังกฤษเอง—ซึ่งมาจากภาษาละติน *gratia* ที่แปลว่า “ให้เปล่า” หรือ “โดยไม่ต้องแลกเปลี่ยน”—ก็ยิ่งเตือนใจเราว่าความรักของพระเจ้าที่ทรงกระทำอย่างมีประสิทธิภาพในชีวิตของเรานั้นเป็นของขวัญ ที่เรามีได้มีคุณสมบัติใดที่สมจะได้รับมัน แต่ได้รับจากพระเจ้าผ่านงานไถ่กู้ของพระเยซูเจ้า อย่างไรก็ตามของนักบุญยากอบได้สรุปไว้ว่า *“ร่างกายที่ปราศจากวิญญาณย่อมตายฉันใด ความเชื่อที่ไม่มีการกระทำก็ย่อมตายฉันนั้น”* (ยก 2:26)

ดังนั้น พระหรรษทานของพระเจ้าจึงเสริมพลังให้เราเป็นผู้กระทำ และเพิ่มพูนความรับผิดชอบของเราให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ในเทววิทยาคาทอลิก พระหรรษทานทั้งหมดของพระเจ้ามาถึงเราพร้อมกับ “ความรับผิดชอบ” ซึ่งเป็น “ความสามารถที่จะตอบสนอง” พระหรรษทานของพระเจ้ากับความสามารถของมนุษย์ต้องทำงานร่วมกันเป็นหุ้นส่วน แม้ในขณะที่พระหรรษทานเป็นผู้เริ่มต้นและคำจูนพันธสัญญาฝ่ายมนุษย์

เมื่อพิจารณาอีกครั้งถึงความสัมพันธ์เชิงพึ่งพาอาศัยกันของ
คุณธรรมสำคัญสามประการ—ความเชื่อศรัทธา ความหวัง
และความรัก—*การนำความเชื่อศรัทธามาทำงานด้วยความรัก
คือรากฐานของความหวังที่แท้จริง* หากไม่มาจากความเชื่อที่มี
ชีวิต ความหวังก็เป็นเพียงความปรารถนาเลื่อนลอย เป็นเพียง
ความมองโลกในแง่ดีที่ปราศจากหลักฐานรองรับ โดยพระ
หรรษทานของพระเจ้า เราต้องลงมือปฏิบัติเพื่อความหวังของ
เรา และเมื่อเราดำเนินชีวิตแห่งความเชื่อด้วยความรัก เราก็จะ
สามารถมีความมั่นใจในความหวังของตนได้ *รากฐานฝ่ายจิต
วิญญาณนี้เองที่กระตุ้นให้ครูโรงเรียนคาทอลิกอบรมบ่มเพาะ
นักเรียนให้ดำเนินชีวิตด้วยความหวังทั้งเพื่อตนเองและผู้อื่น
และให้ยอมรับความรับผิดชอบของตน—โดยพระหรรษทาน
ของพระเจ้า—ในการทำงานเพื่อทำความหวังนั้นให้เป็นจริง
ผ่านความรักที่ดำเนินอยู่ในชีวิตแห่งความเชื่อ*

ส่งเสริมให้นักเรียนสามารถพัฒนาและแสดงออก
ซึ่งพรประทานและความสามารถทั้งหมดของตน

ไม่ว่าพวกเขาจะมีข้อจำกัด

หรือความสามารถแตกต่างกันอย่างไร

โดยมีความเชื่อมั่นว่า ยิ่งนักเรียนสามารถ

พัฒนาและใช้ความสามารถของตนได้มากเท่าใด

พระเจ๋าก็ทรงได้รับการสรรเสริญมากขึ้นเท่านั้น

การฟื้นฟูกระแสเรียก ผู้อบรมคาทอลิก

การกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้าเป็นขุมพลังแห่งความหวังสำหรับมวลหมู่มนุษย์และประวัติศาสตร์มนุษยชาติในทุกมิติ รวมถึงมิติการจัดการศึกษาคาทอลิกด้วย ความหวังการกลับคืนชีพ พร้อมกับพระหรรษทานอันไพบูลย์ของมัน มีความหมายอย่างไรกับสิ่งที่ครูกระทำการอยู่แต่ละวัน แน่แน่นอนว่าการศึกษาเป็นงานของความเชื่อ เพื่อความเชื่อ และด้วยความเชื่อ โดยอาณิสต์แห่งพระหรรษทานของพระเจ้า

นักการศึกษาคาทอลิกมีโอกาสอันล้ำลึกที่จะ
บ่มเพาะความหวังในตัวผู้เรียน จัดเตรียมพวกเขาให้กลับเป็น
ผู้บ่มเพาะความหวังในบุคคลอื่น นักการศึกษาจึงเป็น
เครื่องมือของพระหรรษทานของพระเจ้าในชีวิตของผู้เรียน
วิธีการสอนของนักการศึกษาคาทอลิก
ซึ่งมีความมั่นใจในพระหรรษทานของพระเจ้า
ควรเป็นรูปแบบที่ทำให้กำลังใจนักเรียนทุกคนมากที่สุด

สำหรับจิตวิญญาณของผู้จัดการศึกษา

กอรปด้วยความไว้วางใจในพระพรชทานของพระเจ้า นักการศึกษาคาทอลิกมีโอกาสนล้าลึกที่จะบ่มเพาะความหวังในตัวผู้เรียน จัดเตรียมพวกเขาให้กลับเป็นผู้บ่มเพาะความหวังในบุคคลอื่น นักการศึกษาจึงเป็นเครื่องมือของพระพรชทานของพระเจ้าในชีวิตของผู้เรียน อย่างไรก็ตามในบางโอกาสอาจเกิดความท้าทายทั้งสำหรับครูและนักเรียนที่จะเก็บรักษาความหวังไว้ได้

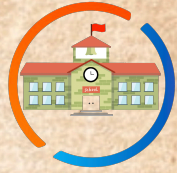
- เพื่อจะเป็นเครื่องมือของพระพรชทานของพระเจ้า ในการบ่มเพาะความหวัง ท่านจำเป็นต้องมีความหวังในตัวท่านเองก่อน สิ่งนี้จึงเรียกร้องการปฏิบัติฝ้ายจิตที่จะบารุงเลี้ยงความหวังของตนวนขอความช่วยเหลือของพระเจ้าอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานการณ์ที่ท้าทาย ท่านมีการปฏิบัติฝ้ายจิตที่บารุงเลี้ยงความหวังของตนวนอย่างไร และท่านทำให้การปฏิบัตินี้ลึกซึ้งขึ้นเสมออย่างไร
- เมื่อคำนึงถึงการหวานเมล็ดพันธุ์พระวาจาของพระเจ้า นักบุญเปาโลเปรียบเปรยกับเมล็ดพันธุ์และน้ำ จึงกล่าวว่า “พระเจ้าเท่านั้นเป็นผู้ประทานการเติบโต” (1 โครินธ์ 3:7) กล่าวอีกนัยหนึ่งในฐานะที่เป็นครู เราจำต้องทำอย่างดีที่สุดสำหรับนักเรียน แล้วปล่อยที่เหลือให้กับพระเจ้า ท่านสามารถนำข้อคิดนี้ไปปฏิบัติอย่างไร

สำหรับรูปแบบการสอน

เราทุกคนคงเคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับรูปแบบการสอนที่ทำให้
กำลังใจ และในขณะเดียวกันก็อาจเคยพบกับรูปแบบการสอนที่
บั่นทอนจิตใจ วิธีการสอนของนักการศึกษาคาทอลิก ซึ่งม
ความมั่นใจในพระพรหทานของพระเจ้า ควรเป็นรูปแบบที่ให้
กำลังใจนักเรียนทุกคนมากที่สุด และช่วยให้พวกเขามีความ
หวัง ไม่ว่านักเรียนแต่ละคนจะมีพรสวรรค์ในระดับใดก็ตาม

- ลองทบทวนรูปแบบการสอนของตนเองว่าคุณให้กำลังใจ
นักเรียนมากเพียงใด หากให้คะแนนในระดับ 1 ถึง 10 (โดย 10
คือให้กำลังใจมากที่สุด) คุณให้คะแนนตัวเองเท่าไร
- คุณจะสามารปรปรับปรุงหรือฟื้นฟูแนวทางการสอนของคุณ
อย่างไร เพื่อช่วยส่งเสริมความหวังให้แก่นักเรียน และช่วยให้
นักเรียนสามารถเป็นผู้นำความหวังไปสู่ผู้อื่นได้

สำหรับสถาบันการศึกษาคาทอลิก

เราสังเกตเห็นว่า สถาบันการศึกษาคาทอลิกบางแห่งดูเหมือนไม่เต็มใจที่จะใช้ “ภาษาของพระเจ้า” ในถ้อยแถลงพันธกิจของตน ทั้งที่ในความเป็นจริงแล้ว โรงเรียนคาทอลิกทุกแห่งควรมีการอธิบายอัตลักษณ์คาทอลิกของตนอย่างชัดเจน ชัดแจ้ง และโน้มน้าวใจ รวมถึงยืนยันถึงพันธกิจของโรงเรียนในการจัดการศึกษาโดยยึดมั่นในความเชื่อและมุ่งสู่ความหวัง

- โรงเรียนของคุณมีถ้อยแถลงพันธกิจที่สะท้อนถึงรากฐานแห่งความเชื่อ-เพื่อ-ความหวัง ในพระคริสตอย่างชัดเจนหรือไม่ และได้รับการทบทวนล่าสุดเมื่อใด
- หากถ้อยแถลงพันธกิจของโรงเรียนต้องการการปรับปรุง ควรดำเนินการอย่างไร และหากคุณสามารถเสนอประเด็นที่ยอดเยียมสักหนึ่งข้อ คุณจะเสนออะไร